

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 4325/18
18.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус председника већа, Зоране Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Александром Чукић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Стеван Вујаковић, адвокат из Београда, Улица далматинска бр. 23, поднетој против туженог органа Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак - Одељење за другостепени порески поступак, Београд број: 438-03-00792-1/2017-39 од 18.05.2018. године, у предмету пореском-понављање поступака, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Решењем Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак, Београд, од 31.01.2018. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе-Филијале Вождовац, број 019-47-03-02792/2015 од 19.10.2017. године, као неоснована. Овим првостепеним, ожалбеним решењем одбијен је предлог пореског обвезника А.А. из ..., овде тужиоца, за понављање пореског поступка утврђивања годишњег пореза на доходак грађана за 2010. годину у предмету број 019-47-03-9279/2015 као неоснован.

У тужби поднетој овом суду дана 13.03.2018 године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа на основу члана 24. став 1. тачка 1., 3. и 4. Закона о управним споровима. Наводи да порески органи нису прихватили налаз судског вештака економско-финансијске струке Петера Густава из Бечеја, јер другачије правно схватање као и погрешна примена материјалног права, по ставу туженог не представља нову чињеницу ни нови доказ које би довео до понављања

поступка у смислу члана 239. став 1. тачка 1) Закон о општем управном поступку. Тужени орган такође није прихватио ни пресуду Основног суда у Сенти К. 839/16 од 03.05.2017. године, којом је због одустанка јавног тужиоца одбијена оптужба против тужиоца, за кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. а у вези става 1. Кривичног законика, као ни навод жалбе тужиоца да су позајмљена средства враћена у целости у износу од 24.105.000,00 динара. Ово са разлога што је тужени утврдио супротно, да позајмљена средства у тренутку утврђивања пореске обавезе нису била враћена, већ да је део према сведочењу наведеног вештака враћен до тренутка вештачења, односно до 04.06.2016. године. Међутим, овако дати разлози, по мишљењу тужиоца, су неприхватљиви, јер нове чињенице и нови докази на које се тужилац позвао у свом предлогу за понављање поступка а које је поновио и у жалби могли су да доведу до друкчијег решавања ове управне ствари, имајући и у виду да тужилац није учествовао у ранијем поступку који је по службеној дужности спровео првостепени орган доносећи коначно решење од 02.11.2015. године којим је утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2010. годину. Изјашњење судског вештака за економско – финансијску област Петера Густава на главном претресу, да средства зајма не представљају зараду нити приход грађана и да не улазе у основицу за опорезивање годишњег пореза на доходак грађана засноване се на писменом налазу и мишљењу наведеног вештака од 02.06.2016. године које је донето по наредби Основног јавног тужилаштва у Сенти, па сматра да се ради о релевантном доказу који говори о природи позајмљених и враћених средстава, која средства зајма не представљају зараду нити приход грађана, што представља нов доказ у смислу члана 176. став 1. тачка 1) ЗУП-а. Даље наводи да се из налаза судског вештака види да је тужилац до почетка теренске контроле вратио износ од 5.997.547,00 динара, док је остали износ зајма вратио до почетка вештачења а износ од 133.359,00 динара је вратио касније у току трајања кривичног поступка, из чега произлази да је Филијала Вождовац у време доношења свог првостепеног и уједно коначног решења опорезовала износ зајма који је враћан још пре почетка теренске контроле, не вршећи провере и не прибављајући одговарајуће доказе о враћању позајмљених средстава. Наводи да се у поднетој жалби тужилац (за разлику од поднетог предлога за понављање поступка) исправно позвао на члан 176. став 1. тачка 1) новог ЗУП-а, јер је предлог за понављање поступка поднео првостепеном органу дана 02.06.2017. године, док се тужени у образложењу оспореног решења погрешно позвао на члан 239. став 1. тачка 1) старог ЗУП-а, због чега је оспорено решење донето супротно одредби члана 141. став 4. сада важећег ЗУП-а. Предлаже да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције у смислу члана 34. у вези члана 2. Закона о управним споровима на јавној расправи, тако што ће уважити тужбу, поништити оспорено решење туженог органа број: 438-03-00792/2017-39 од 31.01.2018. године и пресудом решити ову управну ствар која ће у свему заменити поништени управни акт.

Тужени орган је у одговору на тужбу која је достављена Управном суду дана 25.05.2018. године, користећи се овлашћењем из члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији донео ново решење број: 438-03-00792-1/2017-39 дана 18.05.2018. године којим је у ставу 1. диспозитива заменио утужено решење број: 438-03-00792/2017-39 од 31.01.2018. године, а у ставу 2. диспозитива одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе-Филијале Вождовац, број 019-47-03-02792/2015 од 19.10.2017. године.

Поступајући по члану 29. ЗУС-а, пуномоћник тужиоца је дана 04.01.2022. године доставио суду писану изјаву да тужбу проширује на новодонето решење туженог органа број 438-03-00792-1/2017-39 од 18.05.2018. године, са напоменом да му тужени орган ово решење није уручио. Проширена тужба је заједно са списима достављена туженом органу на одговор, коју проширену тужбу је тужени према доставници у списима примио дана 08.02.2022. године, али на коју није дао одговор.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе и увидом у списе предмета, нашао да тужба није основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, произлази да је тужилац дана 02.06.2017. године, поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем Филијале Вождовац број: 019-47-03-02792/2015 од 02.11.2015. године, уз који је приложио правоснажну пресуду Основног суда у Сенти број К 839/16 од 03.05.2017. године. У предлогу су изнети наводи које је тужилац навео и у овде поднетој тужби, па је првостепени орган разматрајући поднети предлог нашао да чињеница да је јавни тужилац одустао од оптужног предлога и да је донета пресуда којом се тужба одбија није од утицаја на другачије решавање ове пореске ствари, па је с позивом на члан 181. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016) а у вези са чланом 116, 117 и 136. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одбио предлог тужиоца за понављање поступка утврђивања годишњег пореза на доходак грађана за 2010. годину као неоснован. У поступку по жалби тужени орган је цитирао одредбу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10), па је закључио да је првостепени орган правилно утврдио да налаз судског вештака за економско-финансијску област Петера Густава из Бечеја, који је дао друкчије правно схватање од схватања које је заузела Пореска управа у свом решењу од 02.11.2015. године (које је предмет понављања) и мишљење да је спорна пореска обавеза за 2010. годину утврђена погрешном применом материјалног права, не представља нову чињеницу ни нови доказ који би довео до понављања поступка у смислу цитиране законске одредбе. Ово и са разлога што је тужени орган имао у виду праксу и заузет став у пресудама Управног суда У.21024/10, У. 1148/11, У.7427/14 и У. 16202/14 у којима је наведено да друкчије правно схватање, у конкретном случају, налаз судског вештака као и евентуална погрешна примена материјалног права не представљају нову чињеницу ни нови доказ који би представљао разлог за понављање поступка. На основу изложеног, тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву решења, с позивом на одредбу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Након покретања управног спора тужени орган ценећи наводе тужбе да је у оспореном решењу од 31.01.2018. године погрешно примењен процесни закон, конкретно одредбе ЗУП-а, донео ново овде оспорено решење број: 438-03-00792-1/2017-39 дана 18.05.2018. године, којим је изменио своје решење од 31.01.2018. године и одбио жалбу тужиоца против првостепеног решења од 19.10.2017. године на основу члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...30/16). Ово са разлога што је утврдио да је оспорено решење број 438-03-

00792/2017-39 од 31.01.2018. године, донето на основу одредбе члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), уместо правилно на основу одредбе члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16), јер је предлог за понављање поступка поднет дана 02.06.2017. године када је био у примени сада важећи ЗУП, па је новодонетим, овде оспореним решењем од 31.05.2018. године изменио своје решење и у образложењу у којем је уместо члана 239. став 1. тачка 1. старог ЗУП-а, цитирао одредбу члана 176. став 1. тачка 1) сада важећег ЗУП-а, уз напомену да се ради о нормама које на скоро идентичан начин регулишу понављање поступка.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16), прописано је поступак који је окончан решењем против кога не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља се ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изведеним чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до другчијег решења, док је одредбом члана 181. став 2. истог закона, између осталог, прописано да ако надлежни орган решењем не одбаци захтев, испитује да ли је разлог за понављање поступка могао да доведе до другчијег решења, ако нађе да није, решењем одбија захтев.

Код оваког стања ствари, Управни суд налази да је у проведеном поступку чињенично стање потпуно и правилно утврђено а цитиране одредбе ЗУП-а правилно примењене. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које као правилне прихвата и овај суд и на које упућује. Ово са разлога што другчије правно схватање из истог чињеничног стања и доказа који су употребљени у раније окончаном поступку као и евентуална погрешна примена материјалног права, и по оцени овог суда не представљају нове чињенице ни нове доказе које би довеле до понављања поступка у смислу наведене законске одредбе, а како се то тужбом неосновано указује.

Цењени су наводи тужиоца да решење од 02.11.2015. године које је предмет понављања, није постало правоснажно, јер му никад није било уручено, па је нашао да овај навод тужбе није основан, јер је то питање расправљено доношењем одбијајуће пресуде Управног суда У 7766/16 од 18.08.2016. године.

Суд је имао у виду да је тужени орган у току трајања управног спора изменио своје претходно утужено решење од 31.01.2018. године, у смислу члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, која измена по налажењу овог суда није била неопходна али која не утиче на другчије решавање ове пореске ствари, будући да су одредбе члана 239. тачка 1) старог ЗУП-а и одредбе члана 176. став 1. тачка 1) сада важећег ЗУП-а, у суштини идентичног садржаја, (што је правилно констатовао тужени у новодонетом решењу), па би овај навод тужбе суд оценио као неоснован и без утицаја на оцену законитости претходно донетог оспореног решења.

Суд није донео пресуду у смислу члана 43. став 1. ЗУС-а, будући да је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да оспорени управни акт треба поништити, а што није конкретан случај.

Налазећи да оспореним решењем, није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима,

одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.03.2022. године, 12 У. 4325/18

Записничар
Александра Чукић, с.р.

Председник већа - судија
Мира Стевић Капус, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС